

*La repetiție cu Marcela
Rău și Radu Beligan*

Fidel lui însuși

Mai de aproape, l-am cunoscut pe maestrul Sică, atunci cind viața îl îmbogățise în ani. Prietenii de generație ai maestrului îmi spuneau că nu s-a schimbat deloc de cind îl știu ei, iar eu mă întrebam cum e cu puțință una ca asta și mă gindeam că cei care îmbătrinesc împreună nu-și dau seama unii de alții cît de mult nu mai seamănă cu cei de altădată. Dar curind aveam să constat că acel „nu s-a schimbat deloc” privea ceea ce era esențial în viața maestrului: pasiunea pentru teatru! O viață întreagă, aproape din copilărie pînă la bătrînețe, pusă în slujba scenei! Înainte de a fi un exemplu pentru oamenii de teatru, e unul pentru oameni, un exemplu de muncă și conștiințiozitate, de trudă neobosită și luptă permanentă, un exemplu de înaltă pro-

fesionalitate, lăsat nouă și celor mai tineri ca noi.

Pentru Sică Alexandrescu, teatrul nu era o joacă, o distracție, nici chiar în sensul cel mai bun al cuvîntului. Pentru el, teatrul era lucrul cel mai serios din viața lui, constituia un mod de existență, ale cărui justificări se pierdeau în adîncurile sufletului, de nepătruns, și al cărui scop nobil se proiecta totdeauna departe. De aceea, maestrul Sică nu-și socotea niciodată o izbîndă ca un scop atins, ci doar ca pe o treaptă pentru ajungerea la el. Și tot de aceea, maestrul Sică n-a depus armele niciodată, căci ar fi însemnat să se oprească din drumul lui, să renunțe la ceea ce fusese toată viața, să devină altul. Altul? Dar el nu se cunoștea decît ca pe unul singur: omul de teatru.

În Finlanda, la Tampere, pregătind „O scrisoare pierdută“

Altul? Cine ar fi fost acela cu care să se înlocuiască? Sică Alexandrescu n-a putut să fie decît el însuși pînă în ultima zi a vieții.

L-am văzut de cîteva ori la repetiții. Cred că ar fi putut juca orice rol și poate aici stă secretul lui regizoral. În cutare scenă, actorul trebuia să se ridice de pe scaun la un anumit cuvînt din replică, nu la altul dinainte sau după, cu exactitate cronometrică; în cutare final de act, pauza dintre întrebare și răspuns era fixată de maestru la: „numeri pînă la cinci și-apoi dai replica!“ Nimic nu era făcut la întîmplare, totul era studiat în funcție de psihologia personajelor, dar, în același timp, și în funcție de psihologia publicului spectator, ale cărui emoții și gânduri trebuiau conduse după o anumită știință pe care maestrul Sică o cunoștea www.cimec.ro

fect. Și, mai cu seamă, m-a impresionat seriozitatea cu care regiza... comediile! Nu ridea niciodată, nici cînd scena ieșea după dorința lui. Ca și cum n-ar fi vrut să știrbească din risul viitorilor spectatori!

Cine l-a cunoscut bine pe regizorul Sică Alexandrescu poate sta mărturie că a avut ce învăța. Eu l-am cunoscut puțin. În schimb, am văzut toate spectacolele lui și socotesc aceasta o șansă în cariera mea. La moartea maestrului, se cuvine să medităm asupra responsabilității în teatru și a dăruirii totale.

Și să nu uităm că am avut bucuria să trăiască atîția ani printre noi.

Dan Tărchilă